

1. Jūsu mācību laika sprīdis Ugāles vidusskolā.
2. Skolas laika draugi un draudzība.
3. Jūsu vērojumi par skolotāja darbu toreiz un tagad.
4. Jūsu mīļākie mācību priekšmeti un skolotāji? Kuriozi, teicieni....
5. Kam Jūs gribējāt līdzināties?
6. Pirmās domas par skolotāja profesiju un iemesli kāpēc izvēlējāties kļūt par skolotāju.
7. „Interesanti un garšīgi” par skolas virtuvi.
8. Vai 6 dienu mācību nedēļa nelikās par grūtu?
9. Kopīgi veiktais fiziskais darbs – rudens talkas kolhozā, izmēģinājumu lauciņā, prakse vasarā, klases dežurantu laiks.
10. Sabiedriskās aktivitātes – laikmetam un laikam atbilstoši pasākumi - veiksmes un neveiksmes.
11. Kopā ar klasi „tālos un tuvos” ceļos.
12. Izmaiņas skolēnu uzvedībā: toreiz un tagad.
13. Vai Jūs vēlētos atgriezties skolas solā?
14. Vēl kaut kas interesants...

Aija Žogla (ex Bērziņa)

1. 1969./1970. m.g. 5. klase un pēc tam 1973.- 1976.g. vidusskola.
2. Man ar vairākiem klasesbiedriem bija labas attiecības, bet tādu sirdsdraugu man nebija.
3. Man liekas, ka toreiz mums atzīmes lika drusku stingrāk. Kaut gan arī toreiz bija " bezizmēra trijnieki". Toreiz skolotājam nebija jādodomā, ka kāds skolēns varētu sūdzēties par skolotāju vai vecāki izteiktu savas pretenzijas. Skolotājiem toreiz notika politinformācijas, viņi ne vienmēr varēja paust savus politiskos uzskatus.
4. Man labi padevās visi eksaktie priekšmeti arī fizikultūra (tagad sports). Nezinu, vai īstais vārds būtu "mīļākais" skolotājs, bet man bija daudz labu un profesionālu skolotāju – skolotājas Bumbule, Vārna, skolotāji Maskavs, Samītis.
5. Nebija man tādas vēlmes līdzināties kādam konkrētam skolotājam. Tad jau drīzāk es būtu gribējusi vingrot tikpat skaisti kā Olga Korbuta. (Bija kādreiz tāda sporta vingrotāja.)
6. Skolotāja profesiju praktiski pazinu gandrīz no dzimšanas. No divu gadu vecuma pa laikam gāju mammai līdzī klasē. Es neizvēlējos kļūt par skolotāju. Mana izglītība ir matemātiķis, bet ne pedagogs. Pēc sadales man bija jāstrādā Valsts plānošanas zinātniski pētnieciskajā institūtā. Dzīve ienes savas korekcijas – dzima bērni, atgriezāties Ugālē un tad pēc ilgāka laika sāku strādāt skolā Usmā. Laikam jau piekritu tāpēc, ka tur mamma bija strādājusi.(1962-1970.g.)
7. Īpaši daudz par ēdieniem neatceros. Vienīgi to, ka tajās dienās, kad skola smaržoja (man gan likās, ka smirdēja) pēc aitas gaļas, es paliku bez pusdienām. Es dzīvoju internātā. Atceros, ka gaidījām vakariņas. Vienreiz mēs lielās meitenes no sava otrā stāva skrējām uz ēdnīcu noskaidrot, kas būs vakariņas. Skrējām skaļi un enerģiski un par to skolotāja Rumpa mūs "lielās, labās" meitenes nolika pie sienas stāvēt. Mazajiem tas ļoti patika, viņi par to ļoti priecājās.
8. Mēs jau nevarējām iedomāties, ka varētu būt savādāk. Tā kā es dzīvoju Užavā, tad sestdienas vakaros mēs mājās bijām vēl vakaros, bet svētdien pēcpusdienā jau bija jābrauc atpakaļ uz internātu. Tā kā sporta sacensības (basketbols) un olimpiādes notika svētdienās, tad dažreiz arī svētdienās netiku uz mājām.
9. Man talkas patika. Man nepatīk tādi smalki rokdarbi, bet kartupeļu vai akmeņu lasīšana man labi piemērota. Dažas reizes atceros, ka vakarā no internāta gājām kopt Komunāru kalniņu. Man vispār vienmēr ir patīcis tāds kopīgs fizisks darbs. Es visas vasaras sākot no 4. klases esmu strādājusi kolhozā. Arī universitātē visas 4 vasaras nostrādāju studentu celtnieku vienībā.
10. Mēģinu atcerēties savus amatus- biju klases komjauniešu sekretārs (vai kā nu to sauca) un internāta vecākais. (toreiz internātā dzīvoja ap 80 skolēnu). Spēlēju basketbolu. Mūsu klases komanda bija arī skolas izlase un kolhoza " Uzvara" komanda. Kad spēlējām par kolhozu, mums par katru spēli maksāja 3 rubļus. Vidusskolā skolotāja Akmene mums iestudēja lugu "Kadrija". Ar šo izrādi braucām arī uz kaimiņu ciemiem. Dziedājām kori, skolas sarīkojumos reizēm uzstājos ar vingrojumiem. Atceros, ka mēs skolēni no matemātikas pulciņa kopā ar skolotāju Vārnu organizējām matemātikas vakaru. Žetonu vakaru sagatavojām pilnīgi bez nekādas skolotāju palīdzības. Audzinātājs Maskavs man 1 dienu pirms žetonu vakara pajautāja, vai mums tur kaut kas būs. Atceros vienu Jaunā gada eglītes pasākumu, kur man bija jāvingro. Man bija drausmīga angīna. Parunāt nevarēju nemaz, temperatūra ap 39, galva reibst. Bet tā kā pateikt nevarēju, cik man ļoti slikti, bija vien jāvingro. Pēc tam internātā zobārste Blaubuka atnesa man groku. Kamēr pārējie pēc tam ballējās, es, izdzērusi savu groku, gulēju internātā un raudāju.
11. Mūsu klasei nezin kāpēc bija iemīļots maršruts no Kandavas līdz Sabilei ar kājām. Vienu reizi mums Popē bija jānospēlē " Kadrija" un pēc tam mēs ar stopiem braucām uz Kandavu, kur pārējie mūsējie jau bija aizbraukuši ar vilcienu un nakšņoja. Vienu vasaru 3 dienas braucām ar gumijas laivām pa Abavu no Kandavas līdz Zlēkām. (meitenes mēs bijām 2, zēni kādi 4 vai 5)
12. Toreiz tie skolēnu pārkāpumi bieži vien bija daudz nopietnāki kā tagad. Vienīgi šīs " ziepes" skolēni vārīja, tad, kad skolotāji neredz. Toreiz gan skolēni neatļāvās skolotājam runāt rupjības, neviens nerunāja par "bērnu tiesībām", par bērnu sliktu uzvedību vai sliktajām bērnu sekmēm tika ziņots uz vecāku darbavietu. Tur priekšnieki "pieņēma mērus", vecāki varēja zaudēt prēmijas un saņemt rājienus par sliktu bērnu audzināšanu.
13. Nē. Divreiz vienā upē iekāpt nevar.
14. Bija jau vēl daudz kas interesants, bet es jau tā esmu sarakstījusi par daudz.

Anita Kronkalne (ex Lakše)

1. Mācījos no 1965.-1968.gadam.
2. Skolas laikā dzīvoju skolas internātā, kas atradās vecajā pamatskolā, tādēļ visa draudzēšanās un kopīga laika pavadīšana bija ar tiem klases biedriem, kas dzīvoja internātā. Ar dažām klases biedrenēm man ir draudzīgas attiecības līdz šodienai!
3. Skolotāja darbs un pirmie „mēģinājumi” veikti dažus skolotāja pienākumus mani saistīja jau pamatskolā-Puzē. Tad, mācoties 7. un 8. klasēs, biju oktobrēnu pulciņa vadītāja vadītāja9 t.i. nodarbojos ar 2.-3. Klases skolēniem, vadīju viņiem rotaļu nodarbības, organizēju lasītāju pulciņu, palīdzēju piedalīties dažādos konkursos). Arī Ugāles vidusskolā mēs bijām atbildīgi par jaunāko klašu skolēniem, un skolotāji man ieteica savas profesijas izvēlē padomāt par pedagoga darbu. Pirms studijām augstskolā biju izvēles priekšā-, jo mani interesēja gan vēsture, gan literatūra, tāpēc ilgi apsvēru, kur doties. Izvēlējos mācības V.Lāča Liepājas Valsts pedagoģiskajā institūtā.
4. Skolas laikā mīļākie mācību priekšmeti- latviešu valoda un literatūra, vācu valoda, vēsture, ģeogrāfija, ķīmija, krievu valoda. Man labi padevās stāstāmie mācību priekšmeti. Lielāku piepūli prasīja matemātika, fizika. Bet vajadzēja piespieties un mācīties arī šos priekšmetus, jo izlaiduma eksāmeni, manuprāt bija jākārtos, manuprāt, 7-8 priekšmetos, bez izvēles iespējām. Un labi vien bija! Vismuļķīgākais priekšmets vidusskolā bija traktormācība meitenēm. Katru nedēļu dienasgrāmatā klases audzinātāja lika vērtējumu kārtībā, uzvedībā, uzcītībā. Beidzot skolu, klases audzinātāja rakstīja garu, plašu un reizēm paskarbu raksturojumu. No skolotāja aizrādījumiem mēs baidījāmies, pārdzīvojām. Nevienam pat prātā nenāca atļauties tādas vaļības sarunā ar skolotāju, par rupjību pat domu nebija. Uz skolotāju istabu gājām ar satraukumu, pieklājīgi pieklaudevējot un atvainojoties.
5. Man tāda viena piemēra, kam tieši gribēju līdzināties nav. Vēroju savus skolotājus, bija dažas lietas, kas viņos patika, bija arī tādas, kas kaitināja.
6. ?
7. Pusdienas skolas virtuvē visumā bija labas, varbūt īsti nepatika katru sestdienu ēst piena zupas, arī miltainās, treknās mērces pie kartupeļiem un internātā brokastis bieži bija baltmaize ar „sarkanajiem konserviem”-zivīm tomātu mērcē.
8. 6 dienu darba nedēļa bija ierasta lieta, un nevienam pat prātā nenāca, ka varētu būt citādi.
9. Jāstrādā skolā bija daudz. Talkas rudenī un pavasarī, darbs skolas izmēģinājumu lauciņā, klases dežuranta darbs- grīdas mazgāšana, puķu kopšana, apkārtnes apkopšana rudenī un pavasarī. Kopā ar klases biedriem strādājām pie kartupeļu novākšanas kolhozā, pelnījām naudu ekskursijai uz Maskavu.
10. Sabiedriskais darbs vidusskolā bija rosīgs, īpaši atmiņā palikuši skolas aģitbrigādes braucieni uz Puzi, Popi, Zlēkām, Usmu. Es dziedāju ansambli, dejuju deju kolektīvā. 1967.gadā piedalījos skolēnu Dziesmu un deju svētkos Rīgā.
11. Kopā ar klasi bijām ekskursijās pa Latviju, Lietuvu, Uz Maskavu, Brestu, Baltkrieviju.
12. Par skolēnu attieksmi pret skolotājiem es jau minēju. Varu tikai piebilst, ka stingrība un disciplīna, kas toreiz valdīja, nevienam neko ļaunu nenodarīja- par skolu un skolotājiem domājām ar sirsnību un pateicību. Arī skolēnu vidū attiecības bija vienkāršākas, jo visi bijām pieticīgāk apgērbti u apgādāti. Nevarētu teikt, ka visi bijām pilnīgi vienādi, bet arī ne ļoti atšķirīgi. Skolēni paši vairāk lēma un darīja, organizēja savu brīvo laiku, negaidīja, ka kāds viņus izklaidēs.
13. Skolas solā atgriezties vairs nav iespējams un arī nevajag. Visam savs laiks. Manu klases biedru vidū gadi jau ir izdarījuši savas korekcijas, tā kā paliek atmiņas.

Dace Vesele

1. Mācījos Ugāles vidusskolā no 1.līdz 11.klasei (toreiz vidusskolā bija 11 klases), tas ir no 1971.līdz 1982.gadam, kad jūnijā bija vidusskolas izlaidums.
  2. Skolas laikā biju diezgan noslēgta, draugus īpaši nemeklēju, dzīvoju patālu, apkārtnē citu bērnu nebija, tāpēc pieradu būt viena.
  3. Skolotāja darbu skolēns skata citām acīm. Parasti redz tikai to, kas notiek klasē, liekas, ka bērniem uzdot daudz un pašam skolotājam nekas nav jādara, jo viņš taču visu zin tāpat. Bija laiks, kad klases biedri domāja, ka skolotājam patīk likt divniekus (tas droši vien šķita interesantāk). Vispār jau skolotājs likās kaut kas labs, paši reizēm spēlējām "skolas" – pēc stundām skaidroju citiem matemātiku, ķīmiju, vēsturi u.c.priekšmetus. tas bija feini, pati jau tam īpaši negatavojos, vienkārši "galva" bija laba un ātrāk sapratu. Tagad zinu, ka skolotāja darbs klasē ir tikai daļa, ļoti daudz paliek "aiz kadra", skolēniem neredzams. Man gan šķiet, ka mūsdienās daudzi skolēni labāk saprot, ko nozīmē sagatavot stundu, nekā manā skolas laikā, tāpēc tik maz vēlas kļūt par pedagogiem. Ir gadījies uzklaut skolēniem komplimentus un jautājumu: "Cik daudz laika Jums prasīja, lai to visu sagatavotu?" Man kā skolēnam nemaz prātā neienāca, ka skolotājs tērējis laiku, lai sagatavotu stundu.
  4. Man patika tie skolotāji, kuri mācīja priekšmetus, kas man padevās. Patika ģeogrāfijas skolotāja Kalniņa Valija, vēstures skolotājs Arnis Kubliņš, bioloģijas skolotāja Irēna Lakše, ķīmijas skolotāja Velga Bumbule. Prātā palikusi arī latviešu valodas skolotāja Milda Eniņa, kura katru literatūras stundu lika dežurantam uz tāfeles uzrakstīt stundas moto – kādu dzejas rindu vai gudra cilvēka izteikumu. Vajadzēja vēl arī skaidrot, kāpēc tāda izvēle. Par to lika atzīmes. Pamēģini tikai neuzrakstīt!!! Jautri bija, ja aizmirsās, ka šajā nedēļā esi dežurants. Skrēja uz biblioteku, jautāja klases biedriem, ķēra pirmo, kas kaut cik derēja. Īpašā atmiņā palikuši klases audzinātāji. Sākumskolā Alīda Adamsone, tad Māris Ķikuts, pēc tam Astrīda Vārna. Ķikuts prata daudz un interesanti stāstīt par grāfu Monte Kristo, trim musketieriem, Tarzānu u.c. Toreiz skolēniem vajadzēja tikai pateikt: "Es jums kaut ko pastāstīšu." Tas nozīmēja, ka disciplīna uzreiz būs laba, jo skolotājs neko neprasīs, tikai stāstīs. Skolēni prata klausīties, vismaz sēdēt klusi (šodien vairs tā nav). Vārna pierādīja, ka matemātiku var saprast un tas nemaz nav grūti.
  5. Mana vēlme kādam līdzināties vienmēr ir beigusies neveiksmīgi. Līdzināties drīkst tikai sev. Var mācīties no citiem, bet savs ceļš ejams pašam. Darbs darāms tā kā Tu to proti, tas būs vispareizākais.
  7. Vasarā varēja nopelnīt brīvpusdienas. Vajadzēja kolhozā nostrādāt 30 dienas. Saņēma algu un arī brīvpusdienas, jo mani vecāki strādāja kolhozā. Pusdienas tātad bija par velti. Atmiņā palikušas sestdienas, jo tad vienmēr bija piena zupa (man tā negaršo kopš bērnības) ar desu maizēm. Skolas virtuvē vajadzēja dežurēt. Neatceros, no kuras klases sākot, bet katru dienu diviem skolēniem bija jāiet palīgā virtuvē – mizot kartupeļus, saklāt galdus, novākt šķīvjus un tamlīdzīgi. Tajās dienās, kad pusdienās bija kartupeļi vai kas cits garšīgs, dežurēt gribētāju netrūka. Īpaši visiem garšoja pončiki ar ievārijumu.
  8. Strādājām arī sestdienās, kad bija četras vai piecas stundas. Nenāca jau prātā, ka tas ir grūti, mācījās un viss. Mammai bija brīvdiena, tas nozīmē, ka mājās viņa mani un brāli sagaidīja ar kaut ko garšīgu. Man pat patika.
  9. Strādājām mācību izmēģinājumu lauciņā (vispildgāk atceros ārstniecības kumelišu vākšanu), ravējām flīzes skolas priekšā u.c. Rudeņos regulāri gājām kolhozā vākt kartupeļus vai bietes. Tas patika, jo nav jāmācās, nav mājas darbi. Palīgā gājām ne tikai Ugāles kolhozam "Uzvara", bet arī kaimiņu pagasta kolhozam "Usma". Nopelnījām naudu, to nevienam uz rokas nedalīja, bet izmantoja klases ekskursijām. Sanāca tīri labi, jo autobusu arī kolhozs pēc tam deva. Cītīgi pildījām klases un skolas dežuranta pienākumu. Tas arī nebija slikti. Skolēniem starpbrīžos vajadzēja staigāt apkārt koridoram, visiem smukā rindā pa dieviem vai trim. Klases dežurants drīkstēja palikt klasē un jutās izredzēts. Skolas dežurantam bija jāskatās, vai visi kārtīgi staigā pa koridoru, ja kāds neklausīja un daudzījās – to nolika stāvēt koridora vidū. Man bija kauns, ja tur būtu jāstāv, bet daži jutās pat lepni. Ja galīgi neklausīja, tad to vārdus ierakstīja sienas avīzē un nosauca skolas sapulcē zālē. Katra klase, kura beidza dežurēt, veidoja sienas avīzi, tajā ierakstīja vai uzzīmēja padarīto, labo un sliktu, kas noticis dežūras laikā.
- Klasē bija ievēlēts ne tikai klases vecākais, bet arī atbildīgais par mācību darbu, politinformators, puķkopji un vēl visādi amati. Katram kāds amats bija. Atbildīgie par mācību darbu katru nedēļu pulcējās pie mācību daļas vadītājas un atskaitījās par to, kā klasē veicies iepriekšējā nedēļā ar mācībām. Iepriekšējā dienā bija jāpaņem klases žurnāls no skolotāju istabas un jāizraksta sapelnītās atzīmes. Īpaši bija jāseko līdzi tiem, kas ir nesekmīgi. Nesekmīgos arī nosauca skolas līnijā no rītiem zālē. Lieki piebilst, ka e-klases nebija.
13. Skolas solā kā skolniece labprāt atgrieztos, ja vien varētu tur sēdēt ar to saprātu, kāds man ir tagad. Izpildīt mājas darbus ir viegli, salīdzinot ar to, kas jādara, lai labi sagatavotu stundas, veiktu citus skolotājam darāmos darbus. Atbildība arī daudz mazāka. Rāt skolēnus nemaz nav patīkami, daudz labāk ir viņus slavēt. Tad pašam arī diena šķiet izdevusies un rodas enerģija darīt vēl ko

Daira Prātiņa (ex Šimpermane)

1. Ugāles vidusskolā sāku mācīties 1993. gadā līdz 2002. gadam.
2. Pirmajās divās klasēs draudzene man bija Līva Backāne, trešajā klasē skolā sāka mācīties Kristīne Brinfelde, un mēs kļuvām par draudzenēm. Vispār mēs bijām ļoti draudzīga klase. No pušiem mazajās klasēs liels draugs man bija Emīls Pūlmanis.
3. Toreiz, kad es biju skolniece, mums bija lielāks respekts pret skolotājiem. Tai laikā man likās, kas nekaiš skolotājiem, viņi visu zina un nav jāmācās. Tagad es saprotu, kāds darbs jāiegulda, lai kādu varētu mācīt.
4. Mīļākie priekšmeti bija sports, mājturība, latviešu valoda. Mīļākie skolotāji tajā laikā bija klases audzinātāja Inta Siliņa, Larisa Zariņa, Irēna Lakše.
5. Grūti atbildēt, kam esmu gribējusi līdzināties. 2.klasē bija skolotāja Iveta Blunfelde un 3. klasē Inga Tiščenko – varbūt viņām, jo mums katru gadu mainījās skolotājas un viņas ir tādas spilgtākās, kuras palikušas atmiņā no bērnības.
6. Manas skolotājas gaitas aizsākās, kad mājturības skolotāja Larisa Zariņa mani aizsūtīja uz mājturības olimpiādi, tad devīto klasi beidzot, man mājturībā bija 10 balles. Tam sekoja Valdemārpils vidusskola ar mājturības novirzienu. Tad vienā lēcienā biju jau LU pedagoģijas fakultātē un studēju par mājturības skolotāju.
7. No skolas virtuves atceros, ka pirmdienās bija makaroni ar gaļu, bet cik atceros, bija garšīgs ēdiens
8. Man paveicās, bija tikai piecas dienas jāiet skolā.
9. Skolas laikā man patika prakse, tas arī saliedēja klasi un bija gandarījums par paveikto. Klasēs dežūrēt man gan nepatika, visi gāja mājās un bij jāpaliek un jātīra klase.
10. Patika skolas laika diskotēkas, pasākumi arī bija interesanti, kad klasēm bija jāgatavo dažādi priekšnesumi.
11. Ekskursijās braucām pa Latviju. Spilgtāk atceros Salaspils Botānisko dārzu ar lielajām siltumnīcām un dažādiem augiem.
12. Laiks ir mainījies, un bērni ir palikuši aktīvāki, liekas, ka agrāk tā nebija. Iespējams, ka arī drošāki, jo agrāk mēs bijām kautrīgāki.
13. Nē, skolas solā negribētu atgriezties, jo tagad zinu, kas sekos dzīvē pēc skolas. Ņemot vērā, ka skolas laikā biju ļoti centīga un lielu pienākuma apziņu, vairāk kaut kā negribas.
14. Skolas laikā biju diezgan liela sportiste, nebija tādas sacensības, kur nepiedalījos. Parasti manas disciplīnas bija tāllēkšana, 60 m skrējiens un augstlēkšana, bet skolotājs Dainis Lodiņš vienmēr pielika man klāt 300 m skrējienu, jo no cita pagasta bija meitene, ar kuru man bija jāsaņem. Vienreiz negribēju skriet 300 m, bet par cik biju pierakstīta, skrēju aiz dūsmām un noskrēju pirmā. :)

Diāna Šalte (ex Indāne – Pudule)

1. Mācījos vidusskolas klasēs- 9., 10., 11. Sākumā 9.klasē bijā 12 meitenes un 1 zēns, beigās palikām 8 meitenes.
2. Skolas laikā bijām draudzīgas, tagad gan nesatiekamies.
3. Toreiz skolotājus respektēja, baidījās slikti uzvesties. Arī mūsu vecāki skolotājos nemeklēja neko sliktu, neaprunāja, cienīja viņu darbu.
4. Biju laba skolniece, mācījos visus priekšmetus, vienīgi nepatika sports. Jo toreiz bija jāvingro gan uz līdztekām, uz vingrošanas baļķa, gan jālec pāri bukam, gan jāvingro vingrošanas apļos. Skriet patika. Matemātiku mācīja skolas direktors Jurijs Sidorovs. Man patika un padevās matemātika. Skolotājs bija aizrautīgs, bieži vien tāfeles lupatu iebāza bikšu kabatā, rāja mūs, ka nav tāfeles lupatas. Bet mēs baidījāmies teikt, kur tā ir.
5. Toreiz gan par skolotāju negribēju būt.
6. Pierunāja, iedvesmoja mamma un tētis, tā es kļuvi par skolotāju.
7. Skolas ēdnīcā viss bija garšīgi un labi, nebijām izlepuši, strādājām virtuvē, mizojām kartupeļus.
8. Tā bija, un nekas nebija grūti.
9. Braucām uz nedēļu kartupeļu talkās uz Usmu. Tur strādājām, gulējām un ālējāmies. Patika vai nepatika, par to nedomājām. Nebijām izlutināti, nesūdzējāmies.
10. Biju pioniere, komjauniete, biju aktīva. Patika darboties sabiedriskajos pienākumos.
11. Nekur tālu neesam braukušas. Mums pēdējās divās klasēs audzinātāja bija Ērika Sproģe, sapratāmies labi.
12. Visos laikos bija, ir un būs apzinīgi un netik ļoti apzinīgi skolēni.
13. Jā un nē. Šajos laikos labprāt pasēdētu un padusmotos uz saviem vienaudžiem- viņi ir izlaidušies un nezina ko grib.
14. Toreiz neļāva krāsoties, par nagu lakošanu nemaz nerunājot. Nedrīkstēja valkāt arī zīda zeķes. Mums fiziku pasniedza jauns skolotājs Adris Smits. Gribējām patikt. No rīta sakrāsojamies, bet klases audzinātāja aizdzina mūs nomazgāties, bet mēs vienalga uz fizikas stundu aizgājām uzkrāsojušās.

Ilona Birzenberga (ex Švāne)

1. Mācījos no 1964.-1975.gadam.
2. Labākās klasesbiedrenes Aija,leiviņa.
3. Bijām atsaucīgi, izdarīgi, klausīgi, tātd pedagogiem „vieglāki”.
4. Padevās viss, īpaši nemācījos.
5. Gribēju līdzināties klases audzinātājai Astrīdai Vārnai.
6. Gribēju būt līdzīga klases audzinātājai , darbs patik arī šodien.
7. Skābo kāpostu zupa vienmēr bija kopā ar pončiku un zapti. Gardi!
8. Nezinājām kā ir citādi un bija OK. Sestdienās jau bija tikai 4 stundas.
9. Kopā daudz strādājām, pelnījām naudu ekskursijām. Biešu ravēšana, akmeņu lasīšana, burkānu ņemšana, meža stādīšana, kartupeļi, kartupeļi....
10. Līdzīgi kā šodien. Klases vakariem bija tēmas, kurām pieskaņojām gan traukus, gan apģērbus. Disenes... Ja negāji vidusskolā, tad no kultūras nama disenēm varēja izraidīt.
11. Daudz ceļojām. Bijām Lietuvā, Igaunijā, Maskavā, Ļeņingradā, Kišiņevā. Pārgājienos iepazīnām Latviju.
12. Mācījāmies, klausījām, reti kāds „palika”, jo nesekmība godu nedarīja.
13. Vairs nē.
14. Viss bija interesanti, biju līdere, aktīva, apzinīga komjauniete.

Ingra Zaļkalne

1. Ugāles vidusskolā mācījos 70.-tos gados.
2. Skolas laika draudzība. Tas ir temats par kuru runāt nevar bez sentimenta, tas ir kaut kas īpašs, apaudzis ar mīļumu, labām atmiņām. Jo tālāk mēs aizejam no skolas laika, jo spilgtākas paliek šīs atmiņas. Visus 11 skolas gadus ar draudzeni Dagniju nosēdējām kopā vienā skolas solā.
3. Nenoliedzami, bet fakts paliek fakts, mēs skolotājus cienījām un respektējām. Mūsu laikā „bastot” stundas nebija populāri. Bet arī saņemt divnieciņus nevienam īpaši negribējās, jo nesekmīgo sarakstus sūtīja uz vecāku darba vietām.
4. Mīļākais mācību priekšmets? Visi, izņemot matemātiku. Mums bija arī tāds mācību priekšmets kā militārā apmācība. Stundās kalašņikova automāts bija jāizjauca un jāsaliek, tas bija interesanti. Mūsu laikā pie skolas bija šautuve, bija jāšauj mērķi, kur vēl ierindas skates! Tā kā manā laikā skola bija ar sporta novirzienu, tad sporta stundas bija 4reizes nedēļā, kur vēl treniņi.
5. Skolotāja Milda Eniņa. Viņa man mācīja tikai vienu gadu vidusskolā psiholoģiju, bet viņa bija Skolotāja ar lielo burtu. Patika arī klases audzinātāja Valija Kalniņa, viņas organizētās ekskursijas, skolotāja Vera Amere ar savu aizrautību par krievu literatūru, joprojām atceros dažus krievu klasiķu dzejoļus.
6. Kļūt par skolotāju nebija manos nākotnes plānos, dzīve visu salika pa plauktiņiem un nu jau man ir 33 gadi pedagoģiskā darba stāžā.
7. Mēs mācījāmies 6 dienas nedēļā un katru sestdienu pusdienās bija piena zupa un desmaize. Un vēl joprojām man negaršo šokolādes ķīselis ar pienu.
8. Vai mums bija cita iespēja? Tas likās pats par sevi saprotams.
9. Es domāju, ka tagadējiem skolas bērniem tiek laupīta kolosāls pasākums savienojumā ar darbiņu- rudens, pavasara talkas. Ne jau darbs tur bija galvenais, galvenais piedalīties. Kartupeļu talkā bija jāuzpasē, lai tik mūsu pārim netiek garāks kartupeļu vagas gabals par kaimiņu pāri, lai nebūtu vairāk kartupeļu vagā. Vai tad visi kartupeļi tika līdz spainim? Nez kāpēc akmeņiem bija tendence ielīst atpakaļ zemē, kad tie bija jānolasa no lauka. Vasarā veselu mēnesi strādājām kolhoza laukbrigādē, lai nopelnītu brīvpusdienas skolai. Liekas, ka mēs vairāk bijām radināti pie darba.
10. Mācījos padomju laikos, biju gan oktobrēns, pionieris, komjauniete. Pasākumu bija ievērojami vairāk, daudz organizējām paši. Manā laikā notika dažādi mācību priekšmetu pasākumi – matemātiķu, ķīmijas, sporta u.c. vakari, notika skolas erudītu konkursi, pirmās diskotēkas, balles skolā spēlēja pašu zēni. Kur vēl literārie karnevāli! Bija interesanti. Notika arī dažādi konkursi. Skolas dzīve bija interesanta un piesātināta. Forša!
11. Tā ka mūsu klases audzinātāja bija ģeogrāfijas skolotāja – ceļojam daudz. Tālākais punkts- Maskava. Spilgti atceros braucienu ar vilcienu, Kremļa un Mauzoleja apskati.
12. Kad mācījos, obligātas bija skolas formas. Vienpadsmit skolas gadus modeļi un fasoni mainījās, bet skolas forma likās pati par sevi saprotama. Garo matu īpašniecēm mati vienmēr bija jāsasien „astītēs” vai „zirgastē”, nagus lakot, skropstas krāsot, ķīmiskos ilgvilņus likt nebija ieteicams. Katru starpbrīdi staigājām rokās saķērušies pa koridoru, reizi nedēļā bija skolas kopsapulce zālē, bija arī politinformācija.
13. Noteikti gribētos atgriezties vidusskolas gados. Tas būtu jauki, bet tikai ar šodienas skatījumu uz dzīvi. Nekādu problēmu, tikai dažādi pienākumi. Tāpēc vienmēr ar smaidu uzņemu tagadējo skolēnu gaušanos, vai cik mums grūti!

Inta Eņiņa

1. Mācījos no 1974. – 1985.g.
2. Draudzējos ar ļoti daudziem. Īsti draugi bija kaimiņu bērni. Draugi radās dziedot ansambli, kori, daudzos ārpus- klases pasākumos.
3. Tajos laikos, man liekas, bija grūtāk strādāt. Bija jāuztur lielāka, stingrāka disciplīna. Bija arī lielākas prasības skolotājiem. Mūsdienās bērni ir atklātāki, drošāki. Drošāk runā ar skolotājiem, tajos laikos vairāk respektēja skolotāju, bet baidījās kaut ko skolotājam teikt.
4. Man ir palikusi prātā skolotāja Valija Kalniņa ar savu ģeogrāfijas mācību metodi. Irēna Lakše ar bioloģiju, kuras zināšanas noderēja studējot tālāk. Ļoti patika arī, tieši vidusskolas laikā, krievu valodas stundas. Skolotāja Muceniece mūs aizrāva ar krievu literatūru, tad man sākās interese par krievu literatūru. Viens interesants kuriozs – bija bioloģijas stunda, noskanēja zvans. Viens zēns stāvēja ar grāmatu rokā un gaidīja nākamo klasesbiedru. Vērās durvis, bet nāca skolotāja Irēna Lakše un skolotājam trāpīja ar to grāmatu. Skolotāja Lakše neapjuka, viņa paņēma klases žurnālu un ar to iesita pretī. Mēs bez komentāriem apsēdāmies un sākām stundu. Īstenībā mēs bijām ļoti sabijušies.
5. Protams, sākumskolā gribējās līdzināties savai klases audzinātājam. Mums bija jauna klases audzinātāja – skolotāja Simsone. Man liekas, ka es daudz savā darbā esmu pārņēmusi no skolotājas Simsones. Tagad, kad mēs satiekamies, mums ir ļoti daudz par ko runāt. Vairāk tas arī bija pirmās domas par skolotāja profesiju.
6. Arī mana mamma ir strādājusi šajā skolā. Lai arī cik jokaini tas nebūtu, bet es mācījos par bērnudārza audzinātāju, nezinu, kam spītēdama. Bet beigu beigās vienalga nonācu skolā.
7. Vienīgais, ko atceros par skolas virtuvi ir tas, ka tur strādāja daudz saimnieces. Un interesantas bija skolas virtuvē dežūras. Par ēdienkarti man galīgi nekas nav prātā palicis.
8. Protams, bija grūti. Sestdienas ir palikušas prātā ar četrām mācību stundām, kuras beidzās ap plkst. 13:00. Mācību stunda ilga 45min. Tajā dienā ēdnīcā vienmēr bija piena zupas ar desu maizi vai ar ievārījumu.
9. Dežūras virtuvē. Protams, reizēm jauks un reizēm ne tik jauks laiks septembra mēnesī, kad piedalījāmies kolhozā kartupeļu talkās. Jā, mums bija darbs izmēģinājumu lauciņā. Mūsdienās prakses ir vienu dienu, bet mēs nācām trīs dienas un vecākajās klasēs pat nedēļu. Līdz pusdienas laikam strādājām. Mēs ravējām. Lauciņš bija tur, kur Astrīdai Vārnai tagad ir pirts. Dežurantu darbs – bija jāmazgā klase, tas darbs man nelikās grūts.
10. Sākot no piektās klases, visu laiku man bija tāds amats – mācību sektors. Ko tas nozīmē? Jārūpējas par klases sekmēm. Ko es darīju – pirmdienas rītos pie mācību pārzines bija sapulces, kur mēs ziņojam par nesekmīgajiem. Tika sagatavots tāds kā sekmju ekrāns, kurā sarakstījām atzīmes un pielikām pie sienas. Protams, vajadzēja pateikt/atgādināt nesekmīgajiem, ka ir jāiet labot, jāmācās. Man ir palikuši prātā literārie karnevāli, kuros mūsu klase veiksmīgi piedalījās. Arī zāles dekorēšana no kreppapīriem uz Jauno gadu.
11. Visvairāk mēs ekskursijās devāmies tad, kad mūsu audzinātāja bija skolotāja Valija Kalniņa. Mēs izbraukājām Lietuvu, Igauniju, arī Latviju. Palicis atmiņā ir ceļojums uz Klaipēdu, uz Viļņu.
12. Mūsdienās bērni ir brīvāki, brīvāk runā. Bet tās delverības bija arī toreiz, mēs tās tāpat darījām. Ja zem delverībām nav ļaunuma apakšā, nu tad tas ir viss ir normāli.
13. Man liekas, ka nē, jo tad bija daudz mājās jāmācās. Man tieši šie mājasdarbi atturētu no tās mācīšanās. Jā, sev tālāk izglītību iegūt un tieši priekš profesijas – jā, bet skolas skolā nē.
14. Interesanti ir bijuši ārpusklases pasākumi, sporta dienas, ekskursijas, klases vakari. Tieši klases vakari vidusskolas laikā, kad mums bija klases vakari pa tēmām, pašu gatavotie – gan par estrādes māksliniekiem, gan tautas tradīcijām.

Kaspars Gulbis

1. Ugāles vidusskolā pavadīju pilnus 12 mācību gadus, no 1997. gada septembra līdz 2009. gada jūnijam. Ļoti patika skolā pavadītais laiks, it īpaši vidusskola, laikam lielisko klasesbiedru dēļ, tāpēc pēc 12. klases izlaiduma nemaz negribējās beigt skolas gaitas.
2. Kā jau minēju, man bija lieliski klasesbiedri, kuri bija draudzīgi un izpalīdzīgi, bet visvairāk sadraudzējos ar Matisu Rustantu, Arti Lācekli un Andreju Andrejevu. Viņi ir arī mani draugi šobrīd, kad skolas gaitas ir jau labu laiciņu aiz muguras.
3. Nenoliedzami, bet fakts paliek fakts, mēs skolotājus cienījām un respektējām. Mūsu laikā „bastot” stundas nebija populāri. Bet arī saņemt divnieciņus nevienam īpaši negribējās, jo nesekmīgo sarakstus sūtīja uz vecāku darba vietām.
4. Man ļoti patika ģeogrāfija, matemātika, ekonomika un, protams, sports. Paveicās ar lielisku klases audzinātāju- Māru Plūksnu, sporta skolotājs Dainis Lodiņš jau kļuvis bez maz vai par otru tēvu un nevar noliegt Iva Igora Pēča ieguldījumu, lai gan mums arī ir bijušas nesaskaņas, viņš tomēr iemācīja vairāk par to, kas skolas grāmatās rakstīts.
5. Kādam kenijietim vai etiopietim! :D Ne jau izskata ziņā, bet skriešanas ziņā. :)
6. Pēc skolas beigām nemaz tādu variantu nebiju apsvēris, bet vēlāk gan treneris Dainis Lodiņš, gan skolas direktore Lāsma Millere nāca pie manis ar šādu piedāvājumu, kas ar laiku jau kļuva pavisam loģiska doma, jo tas ir veids, kā palikt sportam tuvu arī pēc aktīvās sportošanas. :)
7. Par skolas virtuvi nevarēja sūdzēties, vienmēr izēstas porcijas un vēlme dabūt vēl papildporcijas. :)
8. Sešu dienu mācību nedēļu nepiedzīvoju, bet noteikti nebūtu bijis sajūsmā.
9. Prakses vasarā nebija nekas nogurdinošs, pāris pārnestas mēbeles vai klases telpu krāsošana. Grūtākā lieta, esot klases dežurantam, bija atcerēties, ka pēc stundām jāiet iztīrīt klase.
10. Vienīgās ārpusklašu aktivitātes bija treniņi vieglatlētikā, vidusskolā iestājos vidējās paaudzes tautisko deju kolektīvā “Spiekstiņi” un vēl sanācis piedalīties pāris teātra uzvedumos Annas Rasas vadībā.
11. Ar klases biedriem nekad nav bijušas problēmas, vienmēr jautri un atsaucīgi gan izklaidēs, gan skolas darbos. :)
12. Nebija tā, ka mūsu laikā bijām kādi “paipuisīši”, bet cieņa un respekts pret skolotājiem mums bija. Šobrīd skumji redzēt, ka katrs kuram nav slinkums tevi nolies ar samazgām un jutīsies kā varonis, jo viņam viss vienalga, nav ne mērķis, ne jēga dzīvē, ka tikai izdarīt kaut ko stulbāku ar ko palielīties.
13. Pāris gadus atpakaļ vēl bija tāda doma, ka viss bija vieglāk skolas laikā, bet tagad vairs negribētos visu dienu sēdēt skolas solā.

Lolita Lodiņa (ex Naruša)

1. No 1967.gada- 1975.gadam.
2. Draugu tiešām bija daudz, laikam jau tāds draudzīgs raksturs.
3. Pēc būtības darbs jau tas pats, tikai palīgā nāk dažādas instances, kas it kā atvieglo skolotāju darbu.
4. Man vienmēr mīļākas bijušas aktivitātes sportā, skolotājs Vilnis Indriksons.
5. Lidzināties gluži nē, bet vērot skolas meitenes, kuras varēja atļauties skaisti ģērbties, gan patika.
6. Skolotāja profesija nav bijis mans aicinājums.
7. Sestdienas ar skolas tradicionālajām piena zupām un desu maizi.
8. Nē, tā vienkārši bija.
9. Jā, kartupeļu, biešu un akmeņu talkas. Tādā veidā sapelnījām naudu ekskursijām. Izmēģinājumu lauciņi bija kas īpašs, katrai klasei, kopīgs darbs, kopīga raža. Praksi vasarā strādājām veselu nedēļu, un tā kārtīgi strādājām. Klases dežurantiem bija liela pienākuma apziņa. Klasi slaucījām, mazgājām, puķes laistījām, putekļus slaucījām, tā tiešām bija.
10. Skaisti bija lāpu gājieni uz Komunāru kalniņu, pēc tam balles. Vēl ierindas skates, tūrisma dienas.
11. Ekskursijas ar teltīm, nakšņošanu, vienkārši pārgājieni.
12. Atšķirība tāda, ka kādreiz skolēni zināja savus pienākumus, tagad vairāk pārzin savas tiesības.
13. Varbūt ne gluži skolas solā, bet skolā noteikti.
14. Nedomāju, ka mana dzīve būs saistīta ar darbu skolā. Bet nekad nesaki nekad!

Sandra Leigute(ex Lācekle)

1. Ugāles vidusskolā mācījos no 1.11.klasei, t.i. no1968.-1979.g.
2. Skolas laikā nav bijuši īpaši sirdsdraugi, lai gan draudzējos ar daudziem. Jaunākajās klasēs tuvāka draudzība bija ar Ingrīdu Priekuli, vēlāk ar Sarmīti Indriksoni, bet vidusskolā ar Ilzi Kalniņu.
3. Skolotāju darbam gan toreiz, gan tagad ir savi plusi un mīnusi, bet visos laikos skolotājs ar savu personību var iedvesmot un ietekmēt savus audzēkņus. Agrāk skolotājam sabiedrībā bija lielāka autoritāte, tāpēc bija lielāka cieņa gan no skolēnu, gan vecāku puses. Diemžēl šodien skolotājs sabiedrības acīs nereti ir kļuvis par neveiksminieku, kurš dzīvē neko labāku par skolu nav spējis sasniegt. Agrāk skolēna nesekmībā vainots tika pats skolēns, tagad „vainīgais” bieži ir skolotājs. Tagad būt par skolotāju, manuprāt, ir daudz grūtāk.
4. Nevarētu teikt, ka man būtu bijuši kādi īpaši mīļi mācību priekšmeti, bet patika matemātika un ģeogrāfija. Visu cieņu skolotājām Astrīdai Vārņai un Valijai Kalniņai. Taču mana īpašā skolotāja bija latviešu valodas un literatūras skolotāja Mārīte Milzere. Viņas ietekmē es iemilēju dzeju. Skolotāja Milzere divus gadus bija arī manas klases audzinātāja. Viņa prata mūsos ieaudzināt patstāvību gan darbos, gan domās un uzskatos. Latviešu valodas stundās bieži nācās rakstīt sacerējumus par dažādām brīvām tēmām vai kādu dzejas citātu. Sacerējumā galvenais bija izteikt savu domu, savu viedokli, nevis rakstīt „pareizi”. Skolotājas Milzeres viena otra izteikta frāze man ne reizi vien ir palīdzējusi grūtā brīdī.
5. Neatceros, ka būtu gribējusi kādam līdzināties.
6. Par skolotāju nesapņoju kļūt, bet pamazām nonācu pie atziņas, ka patiktu strādāt bērnudārzā. Tur pašlaik ir mana pamata darba vieta un profesija, kas tiešām patīk un sagādā gandarījumu. Skolā esmu, jo ir iespēja mācīt kristīgo mācību. Manā uztverē tā ir sava veida misija- iepazīstināt ar kristīgām vērtībām, uz kā pamata balstās arī Eiropas kultūra un ētika.
7. Pirmais, kas nāk prātā, runājot par skolas virtuvi, ir dežūras. Skolēni „lauzās” dežūrēt virtuvē, jo tad varēja neiet uz dažām stundām un dežūras beigās pusdienās dabūt saldēdiena papildporcijas. Lai cik dīvaini tas neliktos, bet kā garšīgais ēdiens prātā sestdienās nemainīgā piena zupa ar desmaizi.
8. Toreiz 6 dienu mācību nedēļa nelikās par grūtu, jo pat prātā nenāca, ka varētu būt savādāk. Sestdienās vienmēr bija mazāk stundu un tās bija vieglākas.
9. Talkas kolhozā patika. Gan rudenos kartupeļi, gan pavasaros akmeņu vākšana no lauka bija izraušanās no ikdienas skolā, jautri un lietderīgi pavadīts laiks, pie tam tika pelnīta naudiņa, lai ar kolhoza autobusu varētu aizbraukt kādā ekskursijā. Arī praksei vasarā nebija ne vainas. Gan darbs izmēģinājuma lauciņā, gan klasē grīdas vai solu krāsošana deva apziņu, ka dari vajadzīgu un noderīgu darbu. Manuprāt, šodien bērniem ļoti pietrūkst iespēju darīt īstu darbu un justies noderīgiem. Arī klases dežūras, patika tās vai nē, radināja pie pienākuma un atbildības. Strādājot izmēģinājuma lauciņā, ne tikai iepazīnos ar dažādiem augiem, bet arī ieguvu savā īpašumā dažādas puķu, deklaratīvo ķirbīšu sēklas, kuras noteikti vajadzēja iesēt arī savā dārzā.
10. Vienmēr esmu bijusi sabiedriski aktīva. Jau pirmajā klasē piedalījos TV konkursā „Ko tu proti?”, kur kopā ar citām meitenēm dziedāju. Esmu arī teātri spēlējusi, dejojusi un daudzus gadus dziedājusi ansambli „Pienenīte”. Vidusskolas laikā Latvijas mēroga ņemta līdzdalība militārās sacensībās „Ērglēns”, kā arī biju skolas komandā, kad ar labiem panākumiem piedalījāties TV konkursā „Aicinām piedalīties”.
11. Kopā ar klasi tālos ceļos neesmu braukusi, bet tepat pa Latviju gan izbraukāts krustu šķērsu. Atziņa pie kā nonākusi- muzeji jāapmeklē skolas laikā, pēc tam uz tiem iets ļoti reti.
12. Visos laikos skolēnu vidū ir bijuši gan apzinīgie, gan delveri un palaidnieki. Šodien bērni ir brīvāki savos uzskatos, vairāk atļaujas, mazāk cieņas pret skolotājiem un pieaugušajiem vispār.
13. Skolas solā laikam vairs negribu atgriezties- visam savs laiks.

Zinta Dāvida(ex Šterna)

1. Ugāles vidusskolā mācījos no 1.-11.klasei. Skolas gadu nozīmi neviens nevar noliegt, arī man tie palikuši spilgtā atmiņā. Protams, ir notikumi, kurus atceros ar prieku un tādi, kurus gribas nolikt tālāk. Īsto skološanās gadu vērtību apzinājos tikai laika gaitā.
3. Skolotāja darba specifika domāju, ka nav mainījusies: stundām jāgatavojas, darbi jālabo, jābūt erudītam un „jādzīvo” līdzī laikam. Vienīgi jautājums- vai to varam un gribam.
4. Miļākais mācību priekšmets bija vēsture. Par vēstures skolotāju gan nekļuvu, bet interese palikusi. Ļoti īpašas un neatkārtojamas bija literatūras stundas, bet to vērtību apjautu tikai pēc vidusskolas beigšanas. Un no šīm stundām palicis arī spārnotais teiciens „Sēž kā brieži siliņā galvas izcēlušī”, jo stundai nebijām sagatavojušies, bet lepības un iedomības bija pāri pārēm. Pēc vidusskolas tika novērtētas sporta stundas un rūdijums, ko biju ieguvusi, jo augstskolā nebija problēmu nokārtot ieskaites un normas.
7. Īpaši miļā man ir skolas virtuve un ar to man saistās īpašas atmiņas, jo internāta bērniem vakariņas gatavoja mana mamma un tāpēc virtuvē iegriezās diezgan bieži. Atmiņā, protams, palikušas sestdienas piena zupas, ar zivju konservu maizi, un skolas Jaungada vakara šorēto kāpostu smarža.
9. Vienas no lielākajām mocībām skolā bija vasaras prakses, kad skolas izmēģinājuma lauciņā vajadzēja „raustīt” kumelīšu ziedus tējai vai ravēt skolas pagalma ceļa flīzes. Rudens un pavasara talkas problēmas neradīja, ja tikai nelija lietus. Īpaši patika meža talkas, kad vajadzēja stādīt jaunus kociņus.
10. Skolas gados aktīvi iesaistījās sabiedriskajā dzīvē- organizēju, piedalījos un nesaskatīju nekādu lielu saistību ar tā laika valsts iekārtu. Protams, bija savas, tā laika „nodevas”, bet tas netraucēja- ierindas skatē soļot ar komjaunieša nozīmīti pie krūtīm un tautisko prievīti ap kaklu. Ierindas skates palikušas atmiņā kā liksms pasākums, jo dažs labs ierindā uzvedās tik komiski, ka smieklus aizturēt nācās ar grūtībām. Literārie karnevāli bija īpaši populāri, zāles dekorēšana Jaungada pasākumam bija tīra izklaide un izprieca. Telpu noformējumus un priekšnesumus izdomājām paši, Žetona vakaru pilnībā sagatavojām paši. Tajā laikā bija vairāk patstāvības un entuziasma- iet, darīt, būt.
11. Ekskursijas un pārgājienus organizēja klases audzinātāja. Paldies audzinātājai par lielisko ekskursiju uz Ļeņingradu (Sankt-Pēterburgu), baltās naktis, pilis un strūklakas, vienkārši neaizmirstami.
13. Vidusskolēniem vienmēr saku, ka vidusskolas laiks ir viens no brīnišķīgākajiem, bezrūpīgākajiem, un šajā laikā es labprāt atgrieztos...

Daiga Mačtama (ex Zaļkalne)

1. Ugāles vidusskolā mācījos no 1971.- 1982.gadam. Tajā laikā tās ir 11. klases.
2. Skolas laikā man bija izveidojušās labas klases un skolasbiedru attiecības, jo es biju daudzos klases un skolas vadošos amatos, kas deva iespēju kontaktēties ne tikai ar saviem klasesbiedriem, bet arī skolā ikdienā darboties kopā ar citu klašu skolēniem. Piemēram, vidusskolas laikos darbojos skolas komjaunatnes organizācijā, biju pat vadītāja vietniece, kultorgs. Bija skolā arī draugi, bet pēc skolas beigšanas attiecības ar viņiem kaut kā "izgaisušas".
3. Domāju, ka skolu agrāk un tagad vispār vairs salīdzināt nevar. Tā bija pavisam cita skola ar ļoti lielu rostīšanos, darbošanos un pienākumu pildīšanu. Arī tagad vēstures stundās skolēniem stāstu, ka negribētu mācīties skolā tagad, jo ir ļoti neinteresanti un nekas nenotiek. Tajā laikā skolēns negaidīja visu darbošanos no skolotāja, bet gan darīja pats. Bez šaubām stingra bija ideoloģiskā audzināšana, kā nekā tie bija padomju laiki, bet es nezinu vai tie skolēnus tik ļoti samaitāja un gandēja dzīvi, kā tagad dažs labs izsakās. Es humoru atceros politinformācijas stundas vai politpārrunas. Man patika arī militārās mācības stundas, kas notika mums krievu valodā, gan šaušanas mācības šautuvē, gan ierindas skates. It sevišķi interesantas tās bija vidusskolā, mūsu klase bieži uzvarēja un tad mēs braucām uz Ventspili, uz armijas daļu, kur soļojām gan konkursā, gan kopā ar karavīriem. Es nekaunos no tā ka esmu bijusi gan oktobrēns, gan pionieris, gan komjauniete.
4. Manā skolas laikā skolotājs bija personība un to neviens neapstrīdēja. Es nevarēju iedomāties kā tas ir, neklausīt skolotāju. Arī es nebiju nekāds paraugbērns, bet no skolotājiem elementāri bija bail. Ja gadījās "nobastot" kādu stundu (it sevišķi 8.00 bija fizikultūra, jo mācības sākās 9.00, tad visu dienu skatiens bija ļoti možs- kau tikai neuzskrietu virsū Sproģei.)
5. Nekad es nevienam neesmu gribējusi līdzināties. Man daudz, kas ir patīcis, bet līdzināties- nē.
6. Man nekad nav bijis tā, ka mans mūža sapnis būtu skolotāja profesija. Laikam tas vairāk bija saistīts ar ģimeni, jo mamma strādāja skolā. Bet pēc skolas beigšanas tomēr stājos LU. Kāpēc vēstures skolotājs, jo skolā man vislabāk patika latviešu valoda un literatūra, tāpēc, ka šajā priekšmetā bija daudz burtnīcu jālabo. Tāpēc arī vēsturei priekšroka, jo toreiz tas bija tīri stāstāmais priekšmets, ne tā kā tagad.
7. Es skolā vēl ļoti labi atceros, ka pirmajā gadā pusdienas bija jāēd pirmā stāva gaitenī, jo ēdamzāli un manēžu uzbūvēja vēlāk.
9. Fizikultūras stundas, kas bija četras reizes nedēļā, notika gaitenīs. Un vēl es ļoti labi atceros starprīžus skolā, kad viesiem pa pāriem uz riņķi bija jāstaigā pa gaiteni un tos, kuri tā nedarīja, lika dežuranti gaiteni vidū stāvēt. Dežurantiem ap roku bija sarkani apsēji un jādežurē bija arī garderobē un arī skolas ēdnīcā. Klases dežurantiem no 5.klases klase bija arī jāizmazgā. Atceros cik tas bija grūti, jo bija vēl vecie soli, kuriem galds un krēsls bija kopā. Ļoti daudz jāstrādā bija arī izmēģinājumu lauciņā. Vēl skolēniem bija jānes arī malka kurtuvē, tas gan vairāk attiecas uz zēniem. Savs stāsts arī ir par darbiem kolhozā- rudens kartupeļu talkām, akmeņu lasīšanu un arī MRS mežu stādīšanu.
10. Klases kolektīvu saliedēja arī kopīgie pasākumi- kolosāli vienmēr skolā ir bijuši literārie karnevāli, ražas svētki, žetonvakari – mēs bijām pirmie, kuriem žetonvakars bija pie galdiņiem ar ļoti iespaidīgu priekšnesumu. Mūsu klase piedalījās arī Latvijas televīzijas organizētajā konkursā "Aicinām piedalīties", katru mēnesi divi no komandas brauca uz spēli, kurai bija sava tematika. Tā izbaudījām televīzijas iespaidus un gaidījām, kad rādīs TV. Es piedalījies juridiskajā konkursā. Atceros, ka kopā ar klasesbiedreni Rasmu braucām uz Ventspils tiesu, tikāmies ar juristiem, piedalījāmies tiesas sēdē un studējām likumus. Uz pirmo un pēdējo pārraidi braucām visi kopā. Bija interesanti.
- Labi atmiņā man palikušas sestdienas, kuras bija veltītas profesijas apguvei. Zēni palika skolā, lai mācītos traktormācību, bet meitenes pirmajā gadā mēroja ceļu uz Pilteni, lai slavenajā "Kausiņu" kompleksā mācītos par slaucējām operatorēm. Braucām ar satiksmes autobusu caur Zlīkām. Nākamajā gadā bija "Rīgas adītājā" jāmacās par šuvējām motoristēm. Abus gadus pēc skolas beigām divas nedēļas bija šajā arodā jānostrādā prakse. Kaut gan zinājām, ka tas ir "galīgi garām" nebija ne kādas vainas.
11. Katru gadu braucām arī ekskursijās – gan tuvākās, gan tālākās. Uz Maskavu un Ļeņingradu gan nepaspējām aizbraukt. Kolhozs bija tas, kas daļu naudas atmaksāja un deva autobusu braucienam.
- Kolhozs bija arī tas, kas piešķīra naudu brīvpusdienām, ja tavi vecāki strādāja kolhozā un tu nostrādāji mēnesi lauku darbos vai celtniecībā. Tā kā vasara pagāja strādājot, bet tas jau ir

atsevišķs stāsts.

13. Es gribētu atgriezties skolas solā, jo tas bija samērā bezrūpīgs un jauks laiks. Es vispār gribētu, lai atgriežas tā laika skola arī tagad skatoties no skolotāja pozīcijas. Es konservatīva skolotāja un domāju, ka ļoti daudzas lietas skolā mainīt nevajag, jo ne jau viss "vecais" skolā un mācībās ir nevajadzīgs, atmetams, maināms un aizmirstams.